

Konec školního psychologa v Libčicích

V září 2019 jsem na poloviční úvazek nastoupila do naší libčické základní školy jako školní psycholog. Dnes vám píšu bohužel z pozice bývalé zaměstnankyně. Ráda bych se s vámi podělila o důvody mého odchodu.

Na nabídku libčické školy jsem se rozhodla kývnout i přes své pracovní vytížení, protože dostupnost služeb dětských psychologů není obecně dobrá. Je nás málo a čekací lhůty jsou dlouhé. Navíc na pozici vypsanou v rámci dotačního projektu Šablony II je navázána a je díky ní spolufinancována celá řada aktivit, jako jsou širší možnosti doučování nebo vzdělávání pedagogů. A ty by jinak škola nemohla realizovat. Celý dotační projekt jsem vnímala, jako velké obohacení pro žáky, rodiče i školu jako takovou.

Hned z kraje mého působení to ale nefungovalo úplně správně. Informace o mém působení a jeho účelu nebyly dostatečně a srozumitelně komunikovány rodičům a dokonce ani ostatním pedagogům a zaměstnancům školy, pro které byla moje služba také určena a bez jejichž spolupráce, nelze v prostředí školy efektivně pracovat. Stejně tak, se až dodatečně řešil, pro působení psychologa nutný, souhlas rodičů. Možná to mělo být varování... Ale když se rozbíhá něco nového, nic není podle plánu. Nicméně se mi podařilo navázat úspěšnou spoluprací s pedagogy i rodiči, kteří měli zájem.

Bohužel, celkový obraz fungování školy se nelepšil. Byla jsem svědkem opakované nedostatečné organizace a komunikace vedení, jak vůči rodičům, tak vůči zaměstnancům. Problémy se řeší pozdě, neefektivně anebo vůbec. Asi vás nepřekvapí, když celkové klima školy zhodnotím negativně. Učitelé jsou demotivovaní a celkové klima školy se samozřejmě odráží i na dětech a negativně ovlivňuje jejich vztah ke škole i jejich chování. Část rodičů, kteří nevidí žádnou snahu o nápravu ze strany školy, řeší situaci přehlášením svých dětí do škol v okolí.

Situace, kterou jsem viděla, se mě dotýká ještě více o to, že jsem přivedla do školy vlastního potomka. Bohužel jsem byla na vlastní oči svědkem nepřítomnosti třídního učitele ve třídě prvňáčků, přestože byl na pracovišti a zjevně nic urgentního zrovna neřešil. Dětem byl v tu chvíli zajištěn pouze dohled, nejčastěji asistenty pedagoga. Ti pak logicky nemohli být s dětmi, kterým byli přiděleni, a o které se měli starat. Dohled však není to samé, jako zástup/suplování jiným učitelem. Znamená vlastně, že děti byly pouze hlídány. Takový postup smí být využíván pouze v případech nouze.

Z mého pohledu vše vyvrcholilo na předvánočním jednání školské rady, kde se některá témata probírala, a kam dorazili i zástupci nespokojených rodičů. Během jednání byl skutečný stav věci vedením školy bagatelizován a popírán. Protože mým prvořadým úkolem v roli školního psychologa je chránit zájmy žáků, nezbylo mi než reagovat. Za to jsem si vysloužila obvinění z vynášení informací a výhrůžku výpovědí, budu-li se i nadále k problémům vyjadřovat.

Mrzí mě, že nebudu pokračovat v práci, kterou jsem začala. O to víc, že vím, jak je škola kousek od domova pro naše děti důležitá. O to víc, že vím, že na naší škole zatím stále ještě působí úžasní učitelé. Ale odchod jsem vyhodnotila jako jediný možný krok. Bez podpory vedení nelze odvádět práci kvalitně a zodpovědně. Bez možnosti prezentovat svůj názor z pozice zaměstnance jsem neměla, jak přispívat ke zlepšení fungování školy. Na druhou stranu svým odchodem jsem si rozvázala ruce, abych mohla nyní prezentovat svůj názor jako rodič. Názor na problémy a (ne)fungování školy, kam chodí naše děti, pro které jistě všichni chceme jenom to nejlepší.

Mgr. et Bc. Zuzana Mošovská
Psycholog a speciální pedagog